

INGMAN, JOHAN FREDRIK

Afskeds-ord af en bortgående herde till en samling af Jesu återlöste, ledande till väckelse, förmaning och tröst, uti en enfaldig afskeds- predikan, på andre söndagen efter påsk; uti Drenghsereds kyrka

1828

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

I Jesu Namn!

Teol.
Pred.
(Om)

1800-1849
1700-1829

Afskeds - Ord
af en bortgående Herde
till en Samling af Jesu Återlöste,

ledande till

Wäckelse, Förmaning och Tröst,

uti

en enfaldig Afskeds-Predikan, på Andra Söndagen efter Påst;
uti Drenghereds Kyrka, år 1828;

af

Joh. Fr. Ingman,
p. Pastor och Commminister.

Östehoborg, tryckt hos Sam. Wahlström, 1828.

1843

1843

1843

1843

1843

1843

1843

1843

1843

I Gud Faderns, Sons och den Helige Andas Namn.

Deſe ord, ſom jag bjuder Dig i dag, ſtall Du lägga på hjertat. Långe hade den trogne Herrans Tjenaren Moſes förwaltat ett wigtigt Embete ibland Guds Iſrael. Han hade, på Herrans befallning och under Herrans ledning, utfört detta folk från Egyptiſka tråldomen. Han hade emottagit Guds Lag och förkunnat den för folket. Han hade varit en Medlare emellan Gud och folket, och bedit för dem, när Herran wille utrota dem för deras ſynder. Han hade varit i ſitt nit outtröttelig att lära och förmana, och att inför Gud inlägga kräftiga förböner för folket; ty han brann af en innerlig luſt, att befordra Guds ära, och han ålkade Herrans menighet. Uti omgången med Gud, ſåſom med en wån, hade han fått ett djupt och bliſfwande intryck både af Guds kärlek och Hans helighet: hwarföre han war befunnen trogen, och ſtod i en beſynnerlig nåd hos Gud. Under det långa wiſtandet ibland Iſraels folk hade han genomgått många nöder och bepröfwelser, och war befunnen ſtåndaktig. Och nu war den tiden nära för handen, då han ſkulle nedlägga herdastafwen, ibland detta Guds folk, och aſtråda ſitt Anförare-embete, åt en annan, ſom Herran utwalt hade. Han ſaminankallar derföre Herrans menighet och håller för dem ett rörande tal. Och, för att ſå mycket kräftigare kunna öſwertala detta folk till fortſarande trohet emot Herran, ſå förer han dem till ſinnes all den nåd och barmhertighet, ſom Herran dem bewiſat, allt ifrån förloſningen ur Egypten och under hela fyra-tioåriga wandringen: huru Han nådigt frålſt dem från den hårda tråldomen; huru Han i

öfkenen ſpiſat dem med bröd ifrån himmelen och watten utur hårda klippan, gifwit dem ſin heliga Lag och uptagit dem till ſitt ſälla Förbunds-folk; ſom alltid ſkulle få njuta Hans mildhet, ſå wida de aldrig öſwergåſwe Honom. Allt detta upprepar Moſes och wille, att folket ſkulle inſkriſwa hans faderlige råd i ſina hjertan, till bliſfwande hågkomſt: Deſe ord, ſom jag bjuder dig i dag, ſtall du lägga på hjertat. 5 Moſ. B. 6 C. 6 v.

Ålkade Åhörare! med en, för mitt hjerta, beſynnerlig rörelſe, tilltalar jag eder i dag, för ſitta gången, från detta heliga rum. I hela ſemton år, och derutöfwer, har jag wiſtats ibland eder, ſåſom eder Lärare; och under hela denna tid har jag njutit eder kärlek — eller, får jag icke tro detta? Jag will det ſå gerna; ty denna tanka är ſå ljuf för mitt hjerta. Under denna tid har jag erfarit och genomgått ſå mycket — både glada och widriga ſtiſten. Med en ſwag och wacklande hälſa, och i öſwertygge om min stora ofullkomlighet, har jag förwaltat Embetet med mycken fruktan och bådwan; men Herran har alltid varit min ſtarckhet. Ja, till min Guds pris och förherrligande, får jag i all ödmjukhet bekänna, att den nåd och barmhertighet, hwarmed Herran omfattet ſin ſwage och wärdige tjenare, har varit obekriſtig, ſå wäl i andeligt, ſom lekamligt aſſeende. Då jag ſå länge förwaltat Läro-embetet ibland eder, och här nedlagt mina fleſta krafter, war det långt ifrån min tanka, att jag ſkulle öſwergifwa eder, och gå till ett annat folk; men Guds wågar äro outranfakellige; Han har ſå wetat det, och Hans Namn ware prisadt. Allſå är nu den dagen kommen, då jag, från detta helgade rum, får bjuda eder alla ett ömt och rörande Farwål. Men innan jag fullgör denna pligten, will jag förhålla eder några af de dyre och helige ſanningar, ſom

jag så ofta sökt att infärpa i edra minnen och hjertan. Men, min Gud! huru innerligen önskar jag icke, att hwarje ord jag talar, hwarje förmaning jag gifwer, hwarje råd jag meddelar i dag, blefwe djupt ingrafwit i edra hjertan: då skulle min Frälsare förlåna mig den nåden, att kunna verka något godt i bland eder, med denna min sista predikan. Jag kan wäl, min Gud till pris, säga, och — jag gläder mig innerligen af denna föreställning — att jag ibland eder icke varit en aldeles onyttig tjänare för min Herre. Jag hoppas, att några själar i denna ort, genom mitt ringa bemödande, som Herran wälsignat, blifwit förde från mörkret till Guds underliga ljus; att någre blifwit wäckte till samskyldigt salighetsbekymmer och med Sångwärraren frågat: **Swad skall jag göra, att jag må blifwa salig?** Apostl. gern. 16; att någre öfwergifwit och förbannat syndens wägar, och under redlig bättring hastat ur Sodoms, för att undgå des brand; ja, att någre af syndasorgen krossade, af Lagens strånde, bortfärdige själar blifwit förde till Guds Lam, som borttager verdens synder — ty detta har varit mitt käraste göromål. Wäl wet jag, att syndaren måste djupt känna sin nöd, för fräckas för densamma, och af Lagens gifel drifwas, till att söka sin räddning. Och, mitt samwete bär mig vittnesbörd, att jag icke försummat, att bruka Lagen; men, att ingenting varit mig kärare, än att förklara och förherliga Frälsaren, såsom syndares bästa wän, och att läcka alla trötta själar till honom, det kunna alle de wänner bäst vittna, som wid enskilda tillfällen sökt min underwising. Det gläder mig också, att jag kunnat wara en liten hop till wälsignelse. Gud stadfäste dem, så att de alldrig wända tillbaka: så blir det oss en outfäglig fröjd, att

en gång råka hwarandra inför Guds thron. Men och, huru litet är ändå uträttadt på desse femton åren! De fleste af mine Uhörare såfwa ännu på syndabädden, oaktadt jag slagit på deras hellebergs hjertan, många gånger, både med stafwen: we och stafwen lust. Ja, många, som såfwo syndasömmen, när jag började mitt Embete i denna församling, såfwa ännu; ja, såfwa nu så förfräckligen hårdt, att de swärligen kunna wäckas. Aef we! kanske somlige af dem icke wakna, innan helfwetes lågor stryka dem sömmen utur ögonen. Många af de wäckte, fattade och sökande själarne, hafwa varit fattade af nådens werkan i många år; men komma icke till nåden och barnskapet; ty de bruka icke allwar — de äro i bönen så late — de hänga med sina hjertan, wid werld och synd, och låta icke lösa sig — de halfwera hjertat emellan Gud och djefwulen och skrymta med ett yttre christendoms sken; endast några få äro komne till Herden, sina sjäalars Biskop. O, Herre min Gud! när jag nu håller min sista predikan, i detta Herrans tempel, och talar några ord, till hwar slag af desse själarne, så önskar jag, att desse mine ord blefwe spjut och naglar, så att de kunde fåsta sig i mine Uhörares hjertan, till blifwande wälsignelse. O, menniska! jag tilltalar dig, med Herrans tjänare Moses: **De ord, jag bjuder dig i dag, skall du lägga på hjertat.** En wän talar till dig, för sista gången — en Lärare, som gerna wille — om han kunde — taga er alle på sina armar och bära eder in i himmelen: Låt der Guds ord, som i dag talas, icke blifwa sått wid wägen, på helleberget eller ibland törnen; utan hör, i Jesu namn, min röst, att icke allt, det jag talar, skall vittna emot dig på yttersta dagen. Wälsignade Herre Jesu! styrk mig i dag med din kraft,

och

och låt mig vinna något själa-byte för din räknung. Hör oss, när vi gemensamt bedje: **Fader vår ic.**

Betraktelsen.

Några affeds-ord, af en bortgående Herde till en samling af Jesu återlöste, ledande till väckelse, förmaning och tröst.

Afhandling.

Dyraste Christne! jag låfwade, att mitt Betraktelse-ämne i dag skall innehålla några affeds-ord till Herrans återlöste, som kunna lända till väckelse, förmaning och tröst. Gud gifwe mig, då sin nåd och anda, att till wälsignelse och nytta uttala dese orden! Herrans återlöste, ären I allesammän, käre åhörare! ty här fins ingen så hård, så fräck, så säker och obotsfärdig, så i synden bunden, som icke, af wår Herre Jesus Kristus, är återlöst, med Hans eget gudomliga blod; emedan Han led och dog för hela verdens synder. Han åskar således alla sina återlöste ömt och iverligen, och swår, wåld sitt ewiga sannings wäsende, att Han ingen lust har till någon syndares död. Swarföre och Han, denne gode Herden, utstickar sine trogne underherdar, att i Hans eget namn tala, ropa, warna och förmana själarne, att ur ulfwarnes spår fly till sin gode herde, låta honom församla sig och följa honom. Detta har också varit mitt göromål, under hela den tiden, som jag wistats ibland eder; det skall äfwen syfsetsätta mig på innewarande stunden. Jag will tala några affedsord i dag, innan jag bortgår ifrån eder och börjar mitt herda-

fall ibland andra Jesu får. Men Herrans återlöste, hwilka jag har för mig, höra, enligt sin inre själa-författning, till fyra slag. Till det första slaget räknas alle obotsfärdige, på säkerhetens bädd såfwande, af satan snårde, i syndens willor wandrande; hwilka äro fåren i willmarken, bland ulfwarne. Det andra slaget utgöres af sådane själar, som genom Guds ord och Hans Andas werkning kommit till någon öfvertygelse om sina synder och om bättringens nödwändighet; men som likwål icke ännu wått fått upp de andelige ögonen, att de kunna se sin förestående fara. Med det tredje slaget menar jag alle wått uppwäckte, botsfärdige och i andan försökade själar, som skrämda af sin stora orwärdighet, icke wåga att nakas Sjalaherden Jesum. Och med det fjerde slaget förstår jag alla benådade Guds barn. Till hwart och ett af dese fyra slagen af själar will jag, i Jesu namn, tala ett affedsord i dag: Herran göre det kraftigt och intryckligt! Dyraste Åhörare! hören mig, då jag talar till eder för sista gången — hören mig, så framt I wilsten, att Gud skall höra ert ropande, i edra sista stunder. Ja, menniska! de ord, som jag bjuder dig i dag, skall du lägga på hjertat.

Det första affedsordet, som jag, i Jesu namn will tala till alle obotsfärdige och såkre bland mine Åhörare, lyder så: Menniska! du går ännu, som ett förwilladt får i ödemarken; men låt Jesu Herda trohet uppsöka och rådda dig, att du icke af grundulsfwen warder uppslukad. Det obotsfärdiga menniska! din fara är cystlig och stor — och så mycket större, som hon är dig okänd. Ett får, som bortlupit ifrån herden, och undan hans uppsigt — när är det olyckligast? Jo då, när det går ensamt i willmar-

far — förrerar sig längre ju mer, ibland bu-
 skar och snärje, och har hunnit hest nära war-
 gakulan: så att det hotas, att nästa ögon-
 blick sönderslitas af wargens flor. — Obotsfär-
 diga själ! i samma fara är du. Du gick re-
 dan tidigt, i ungdomsåren från din Herde
 Frälsaren, och kanske har du alltsedan syn-
 dat närmare och närmare den brinnande ulf-
 wogropen helfwete. Under så många år,
 som du tjenat satan, lydt ditt hjertas lustar
 och åtsökt werden, har du samlat på dig o-
 räkneliga skulder; Och alle dine fasetige syn-
 der, af alla slag, äro garn och snärje, hwar-
 uti du blifwit mer och mer inwicklad. Om
 du hade dödt för tio ja tjugu år sedan, så
 hade redan då ditt helfwete blifwit, öfwer all
 bekrifning hett och rysligt; men hward måste
 det icke blifwa nu, efter så mångårig, syn-
 dig lefnad? ty du gör, hward dag och stund,
 ditt helfwete försträckligare, och mognar för
 den ewiga elden. Du är ju redan så hårdt
 bunden af satan, att du nästan icke fasar för
 någon synd. Dertill hafwa dina lustar blif-
 wit sådana starka wanor, att om Guds An-
 de får med sitt ord gifwa dig ett hälsosamt
 och wäckande intryck: så kan du ändå icke
 lämna synden; ty den har blifwit din herre
 och tyrän. Du är nu den ewiga döden fa-
 seligen nära; ty hwilken stund den lekamliga
 döden kommer, så nedstupa du i den för-
 färliga eldgropen, der djefarne skola slita och
 plåga dig till ewig tid. Herden Jesus har,
 i många, många år gått och sökt dig, och
 ropat starka och trägna rop efter din förwil-
 lade själ, för att förmå henne till omwändel-
 se; men afgrunds-ulfwarne hafwa, med sitt
 starka tjutande, så uppsökt dina öron, att du
 föga eller intet hörer din Herdes röst. Det
 gör Herden Jesus så ondt om dig; ty Han
 wet bäst, hward du kostar Honom. Och all-

denstund jag känner, huru ogerna Han ser
 din ewiga undergång, och huru gerna Han
 will rädda dig; ja, emedan Gud, för femton
 år sedan förordnade mig, att vara en bland
 Hans underherdar härstädes: så har jag, un-
 der denna långa tiden ropat många wäckan-
 de rop till din tungt sáfswande själ. Men än-
 nu har du ej welat höra och lyda; ännu går
 du och irrar omkring på afgrundsmågarna.
 Ack det ser nu mera så ut, som du icke skulle
 kunna räddas. Det ser beklagligen så ut,
 liksom alle Jesu frälsningsanstalter skulle för-
 gåfwes wara gjorde för dig; ja, liksom du
 wore bestämd att hjelplös ligga i den ewiga
 elden. Men, kära, obotsfärdiga människa! jag
 har en warning och förmaning till dig i dag,
 för sista gången, och sedan talar jag aldrig
 med dig mera. Förwaktar du den, så förma-
 nar jag dig sedan aldrig mera. O, kunde
 jag, med en åskstråle från Sinai insjunga
 mitt sista ord i ditt mörka, sáfswande hjerta:
 Säktra själ, förwillade får! låt Herden Je-
 sus uppsöka och rädda dig; låt Honom sin-
 na dig. Börja i dag, i dag, att lystra till
 Hans röst, då Han ropar genom mig: För-
 willade får! för hwilket jag låtit mitt lif, se
 din wäda — kån din fara; wänd om, wänd
 om; stanna, och löp icke så oförwägen. Bör-
 ja i dag, i dag, att ropa starka bättrings-
 rop — innerliga nödrop, att Guds Ande må-
 te få meddela dig en kraftig wäckesse från
 syndasömmen. Nå, huru går det? will nå-
 gon enda själ lyda denna min sista förmaning?
 Ack, gör det i Jesu namn, och slumra icke
 bort en enda nådedag mera. Tag förmanin-
 gen; lyd den, följ den: låt Jesu Herde-tro-
 het uppsöka och rädda dig, att du icke af af-
 grundsulfwen warder uppslukad. De ord,
 som jag tjuder dig i dag, skall du lägga
 på hjertat.

Det andra affedsordet, som jag i Je-
 su namn vill tala till de wäckte och af Må-
 dens Ande fattade själar lyder så: **Bruka alla**
 i ditt salighets sökande och gack **Zer-**
 den Jesu till mötes, i ordet och **Bö-**
 nen. Med wäckte och fattade själar menar jag, så-
 som redan är anmärkt, sådana, som genom
 Andans och ordets verkkan blifwit förde till
 något bekymmer om sin salighet. Dese äro
 alltså icke rent af säkre och obekymrade: icke
 heller äro de rätt uppväckte och Nåd förläg-
 ne; utan, liksom midt emellan dese bägge sta-
 gen. Jag kan likna dem wid en människa,
 hwilken ligger och säfwer tungt uti ett hus,
 då det brinner i taket. En stark hand bul-
 tar på huset och en kraftig röst ropar: upp,
 i Jesu namn! Skynda ut och rädda lifwet. Den
 säfwane hör bullret och ropet under sömnen,
 och får derigenom en föreställning om faran;
 så att han säfwer oroligt; men stiger ändå
 icke upp från olycksbädden; så länge han ej
 riktigt waknar och öppnar ögonen. Här gif-
 wes själar, som, då Guds kraftiga och les-
 wande ord gör storm på deras tillslutne hjer-
 tan, komma i någon oro öfwer sig sjelfwe,
 bdrja att till en del se sina synder — märka
 och förstå, att de äro oomwände, och liksom
 ana, att det aldrig kan gå dem wäl i detta
 tillståndet. Swarföre de ock stundom blifwa
 mycket oroad och ängslige. Men efter de icke
 förhålla sig rätt; icke fatta uti ordet och bö-
 nen med alfwar: så kommer det icke längre
 med dem, än till begynnelser, lösa rörelser,
 hastiga intyck, som snart åter förswinna; och
 de insömma i den andeliga sömnen. Likwäl
 kunna de icke säfwa i ro; utan blifwa ofta
 störde af den wäckande Nåden. Ack, här
 finnas rätt många sådana själar; och det är
 Herdens Jesu rop, som så ofta störer deras
 osaliga sömn. Jag har, under min Embets-

tid härstädes, ofta ropat till dem, warnat
 och förmanat dem, att bruka alfwar i Sa-
 lighets-saken; men med de fleste har det icke
 lyckats. Nu vill jag göra det i dag, för si-
 sta gången. Jag talar mitt affedsord i Jesu
 namn till dig, du själ! som så ofta blifwit
 fattad och rörd: **Bruka alfwar i ditt Sa-**
lighets-sökande. Det är icke nog, att du
 stundom wäckes: nej, du måste uppväckas,
 så att du icke åter insömnar. Det är icke
 nog, att du affår från wisa yttre synder och
 antager en wis gudelig nytta. Nej, du måste
 omfångas i hjertat — förändras i grunden —
 aflägga och förbanna alla synder; hela din
 inre människa skall förwandlas. Men skall det-
 ta ske, så är nödigt, att du blir rätt waken,
 så att du får se syndanöden i hela sin rys-
 liga gestalt; och kommer till den rätta för-
 stelsen, som är efter Guds sinne. Och se, då
 måste du med alfwar bruka ordet och bönen.
 Ack tag det wälsignade ordet för dig; öfwa
 dig stitigt deruti; läs och bed Gud, om ljus
 i ditt mörker; ty då skall ordet blifwa ett så-
 desken i ditt hjerta; det Guds Ande der skall
 nedmylla: öfwar du stitigt ordet och bönen,
 kära själ! då nalkas du din Herde Jesum,
 och Han nalkas dig. Följden skall då blif-
 wa den, att ditt samwete mer och mer wak-
 nar; syndanöden blir längre ju mer känd och
 du kommer i ett rätt botfärdigt och förkros-
 sadt själa tillstånd. Ack kära själ! din Lä-
 rare och wän talar i dag till dig för sista
 gången. Lyd mig, då skall jag hafwa den
 glädjen, när wi en gång i ewigheten åter rå-
 kas, att så se dig bärjad och salig. Så hör
 då ännu en gång mitt affedsord till dig:
Bruka alfwar i ditt Salighets-sökande,
och gack Zorran Jesu i ordet och bö-
nen till mötes. De ord, som jag hju-
 der dig i dag, skall du lägga på hjertat.

Dit

Det tredje affkedsordet, som jag i Jesu namn vill tala till de bortfärdige och förtrosfode, lyder så: Låt icke någon fallst och egen werksambhet så föra dig ifrån den ewangeliska vägen; utan gack, sådan du är, till din Herde. När en själ, genom Herdens Jesu och Hans trofaste helige Andes ömna wäckande rop och warningar i ordet och samwetet, blifwit förd till en kraftig uppväckelse utur syndens sömn och får se sin rätta Adeligas belågenhet: så finner hon att hon är ett förwilladt och bortlupit får, som för hela ewigheten swärfwar i den aldrea största wåda. Hon ser tillbaka och blir med förskräckelse warse sine många och hifselige synder emot alla Guds Bud — sin otro och fiendskap emot sin Gud och Frälsare: huru hon bortlupit från denne sin gode Herde, föraktat alla Hans warningsrop och belönat Honom med olydnad och hårdhet, för all Hans kärlek. Till sin förskräckelse ser hon afwen, att hennes hjerta är helt besmittadt, förgiftadt och förderfwadt af synden — af allt godt tomt och blottadt, samt uppfylt med onda och skadeliga benågenheter — en satans afbild och like. Nu är hennes nöd ganska förfärlig och stor. Hon har allt emot sig: Lagen förbannar henne; af Guds rättfärdighet är hon i sitt samwete dänd och bunden, och förefser en ryslig ewighet. Ut i denna utsägliga nöden, då själen bäsivar för sin förtappelse, och gråter bortfärdiga tårar öfwer sitt elände, gifwes en enkel, lätt och salig wäg att taga — den, att såsom man är, gå till Frälsaren, och, på nåd och onåd, kasta sig i Hans armar; ty just sådane antager Han, när de Komma; öfwerforsar Domsprotocollet, utstryker hela syndaräkningen och gifwer själen full benådning. Men wantigen söker djefwulen och otro till att inbilla den uppväckta sjä-

len, att det omöjligen går an till att Komma till Nådstolen, så usel man är. Själens orolig, försagd och full med blygsel wägar alltså icke att framgå till syndares wän; ty satans hot, samwetets förebråelser och en djup känsla af omwårdighet håller henne tillbaka; utan faller lätt på den tankan, att, så wida Nåden skall blifwa mjällig, måste hon först åstadkomma någon förbättring hos sig, bortkägga de gamle synderna och begifwa sig in uti en hård bortkamp. Härigenom råkar hon in på en fallst och farlig hellsförbättrings-wäg, som afstågsnar henne längre ifrån Frälsaren och Nåden. Du bortfärdiga själ! som är i denna ställning; jag har så ofta sagt dig, att rätta vägen till själsfrid, hjelp och nåd är, att så förderfwad man känner sig, fly till Jesum. Och när jag nu, i Jesu namn, talar mitt affkedsord till dig och alla dina likar, så wille jag, till gode slut, inskriswa, liksom med bokstäfwer af eld, denna förmaning, att den alltid måtte stå, såsom en lågande skrift i ditt hjerta: Låt icke någon fallst egen werksambhet så föra dig ifrån den ewangeliska vägen, som går till Nådstolen, utan kom, sådan du är, till Jesum. Gud i himmelen har en gång, och för ewigt, antagit sin Söns försoning, såsom fullgod betalning för hela werldens synder; och, såsom köpt med Gudablodet, tillhörer du Jesum, sådan du är. Du har ock icke något att gifwa Honom, utom ett syndigt, bundet, flukt och förtappadt hjerta; Du kan icke heller kassfa dig något anseende inför Gud, eller hjelpa din sak i något. Jesus måste göra allt: Först upptaga dig, såsom en förbannad syndare, och sedan, genom sitt blod och sin Ande, helga dig till ett werktig för sin ära. Det lyd då detta mitt sista råd till dig du bortfärdiga själ! Gack, som du är, till Jesum: så

så skall du snart få välsigna den stund, då du följde det. Och när wi sedan en gång åter råkas, inför Guds thron, skola wi tillsammans glädjas, att den ewiga kärleken här banat en så skön väg för oss till lifwet. Detta ord, som jag bjuder dig i dag, skall du lägga på hjertat.

Det fjerde affedsordet, som jag, i Jesu namn, will tala till trogne och benådade Guds barn, lyder så: **Trogna själ! wandra wisligt; war angelägen att allt bättre lära känna och älska din Herde; och följ Zonom troget i döden.** När en rätt uppväckt och botfärdig själ går, med hela sin syndandö, till Frälsaren, enligt den anvisning och uppmaning, som Han gifwer de botfärdige uti Evangelii ord: så blir hon upptagen i sin Själaherdes armar; Han twär henne ren, läker hennes syndasår, räddar henne ifrån den wädan att af djefwulen och den ewiga döden uppslukas, och införlifwar henne uti sin sälla särahjörd. Sjålen är då redan salig; ty han njuter ett sundt och uppreiskande bete på Evangelii blomsteräng; hon föres till friska wattenkällor; hon skyddas, wårdas och förswaras af sin Herde, och har löfte, att efter detta lifwet, af Honom blifwa införd i den himmelska blomstergården och till de lefwande wattenkällorna, i sällskap bland alla Hans trogne. Men för att få njuta denna lycka, först här, och sedan ewigt deruppe, måste själen wara sorgfällig om, att stadig förelifwa hos Frälsaren. Åt, ehuru de beklagligen icke äro många bland mine ähörare, som låtit införa sig uti det sälla Nådeståndet: så wet jag dock, att de äro några. Och till eder, mine innerligen älskade! min frögd och min krona, will jag tala några ord till slut i dag. Du wet, trogna själ! huru ofta jag, än offentligen, än enskilt, då

du wetat i stillhet njuta en stunds samtal med en älskad Lärare, förmanat dig — uppmuntrat dig till en uthärdande trohet i döden. Och allt, hwad jag sagt dig, sammanfattar jag nu, uti min affeds-förmaning till dig: **Kära själ! wandra wisliga.** Wi hafwe wäl en mild och god — en rik och stark Herde; men wi bo ännu ibland Kedars hyddor; Ulfwarnes röst och tjutande höres ännu: ackta dig, att de icke få låcka dig affides, in på deras osaliga wäg. Herden Jesus följer sig stundom, till war bepröfwelse; men det skadar oss icke, om wi blifwe wid Hans staf och alldrig wisa ohjdnad emot Hans ande, som warnar, lärar och tuktar. Beta dig, kära själ! uti Guds heliga ord; och att du icke må råka på något mindre sundt själabete, så låt Biblens ord wara din dagliga själaföda. **Lär, att allt bättre känna din Herde.** Det sker, om du flitigt brukar Hans ord, wandrar i råddhåga, öfwar Bönen och ständigt är uppmärksam på hwad som föregår i ditt inre. Och ju bättre du lär känna Honom, desto mer lär du att älska Honom; ty Han är så älskanswärd, att din kärlek tillwärer, i samma mån, som du får erfara Honom och Hans blods-kraft på ditt hjerta. Då skall det äfwen blifwa dig en lätt och lustig sak, att lyda Hans röst. **Följ Zonom och troget in i döden.** Kom ihåg, att den wäg, hwilken Han förer de sina, är en forswäg — en pröfwowäg. Ingen klemighet eller otålighet hälle dig tillbaka, när din wandring går öfwer törnen; ty allt det, som är förtets död, är hälsofsamt för andan. Lyd detta mitt råd, du trogna Guds barn! så skola wi, wid slutad wandring, hinna hem till Gud — der så råkas och ewigt lofsunga. Ackta din krona för röstwären från hellsiwete. I ordet finner du säkerhet mot allt, och der

Kan du hämta alla de underättelser, dem du behöfwur, för att lyckligt hinna målet. Nä, i Jesu namn! wandra wälsigt; lär, och bättre känna och älska din Herde, och följ Zonom troget i döden. Detta ord, som jag bjuder dig i dag, skall du lägga på hjertat.

Men, dyraste wänner! min predikostund frider till ända och jag måste fullgöra den snnna pligten, att från detta helgade rum, säga eder ett rörande farwål. Jag wänder mig alltså fört till Dig, wördade Man! min Broder och älskade Wän! Du, desse Församlingars Kyrkoherde: Långe stod jag i detta heliga Wåktare-skall, wid en annan Herdes sida, som Gud kallat från sitt arbete; ändtelligan sände Gud Dig hit, efter honom, att wårda desse Församlingar, och jag fick den glädjen, att i en gammal Ungdomswän, omfamning en får Embetsbroder. I twenne år har Öfwerherden låtit oss tillsammans sköta wården på desse Sions murar; och den wänskap, hwarmed Du mig under denna tid omfattat, kan mitt hjerta wårdera, men min tunga icke utsäga. Du har warit min Jonathan, min bepröfwade Wän. Farwål! med rörelse säger jag Dig detta ord; men warde Herrans wilja. Komme öfwer Dig och Ditt Hus så mycken Nåd från höjden, som mitt hjerta önskar. Ja, Guds wishet ledsage Dig, Guds Nådes hand beskydde Dig, Guds kärlek omfamne Dig, Guds wålsignelse bekröne Dig! Gud utruste Dig med Anda och Nåd, att i Ditt Embete gå och göra mycken frugt, och en frugt, som blifwer! Gud göre Dina dagar sälle wid sidan af en älskad Waka, och låte Edra Barn i Gudsfruktan uppwåra och stadgas till Samtidens hopp, Framtidens nytta och Er ålderdoms glädje. Lugn och sen blifwe Din ut-

gång ut werlden, lif Simeons i frid, för att deruppe samlas till alla Herrans Salige.

Farer wål, älskade Wänner, alle! både äldre och yngre. Jag måste skiljas ifrån Eder; mitt hjerta säger det med smärta; men Herran har så welat det, och Hans wilja är god och helig. Under all den tid, som jag wiftars ibland Eder, hafwen I omfattat mig med en wänskap och kärlek, som jag aldrig willt förgåta. Med rördt sinne önskar jag Eder tillbaka, att all wålsignelsens Gud wille utgjutta öfwer Eder sin rika och nymiga wålsignelse till själ och kropp, att I mågen wara Herrans wålsignade, som himmel och jord gjort hafwer. Herrans nåd och wågsignelse följe Er ut tiden och in i ewigheten.

Farer wål, I alle bland mine Abbrare, som ännu befinnen Eder i ett oomwändt tillstånd, hjerran från det lif som af Gud är. Under min Embetsrid på detta ställe har jag träget och ofta kallat Er till bättring; jag har bjudit Er att komma och blifwa gäster wid Lammetts bröllop. Men ehuru jag, med min Frälsares nåd, bjudit till, allt hwad jag förmått, att öfwertala Eder, så har det dock icke welat lyckas — I hafwen icke welat komma. I dag kallar jag Eder för sista gången, och troligen sedan aldrig mera: Kommen Själur! Kommen åter till Eder Herde; låten Honom få rädda och saliggöra Eder. Min warnande och läckande röst skall icke mer ljuda till Er wäckelse; men att bedja Gud för Eder skall jag alldrig underlåta, så länge mitt hjerta klappar. O mårten I besinna, hwad Er ewiga frid tillhörer, innan dödsklöck kan eller domsbasunen kallar Er till råkenkap.

Farer wål, I alle mine Andelige Wänner, så wål innom som utom desse Församlingar. I hafwen alltid hugnat mig med Eder kärlek och förtroende, och jag har, med Jesu

Jesu hjelp, bjudit till, att vara Eder gagnelig, så långt jag förmått. Men hvad jag ibland Eder uträttat, derföre hafwe Frälsaren all äran; ty Honors förutan kan intet godt ske. Ibland Eder äro någre — och jag tackar Gud innerligen derföre — som genom Eder kommit i förening med Själavännern: Herren stadfäste och besegle dem till förlossningens dag. Men ibland Eder äro ock många, som väl bestutat, men icke redligen verkställt den stora utgången från sig sjelfve och världen: Jesus den starke blifwe dem för stark, och segre öfver deras hjertan. I sorgen öfver förlusten af en Lärare och Vän, men örjen icke: Jesus vännen bäste, den på korset fäste, skall alldrig öfvergifwa Eder, om I med allwar söken och med trohet hållan Er till Honor. Er Herde och Vän, som nu bortgår från Eder, skall alltid med hjertat vara hos Eder — skall alltid välsigna, älska och bedja Gud för Eder. Och, hwilken glädje, om wi, efter väl öfverståndna jordiska nödor och strider, så tillsammans räddas inför Guds thron.

Men ännu har jag en skatt här, wid hwilken mitt hjerta är fästad: Den älskade Ungdom, som jag de trenne åren, för första gången ledsagade fram till Jesu Rättwardsbord. Ack, I käre Unge! jag fruktar, att de släste af Eder, bedragne af satan och dåwärd och synd, och brutit de löften, dem I gjorden Er Frälsare, wid foten af Altaret. Men, när jag nu säger Eder Farväl! älskade unge Vänner: ack, så återkallen i Edert minne de ämnade förmaningar och råd, som Er bortgående Lärare gaf Eder; och gån åter till Er Frälsare, I som skamligt öfvergifwit Honor; och I, som ännu ären hos Honor, gifwen Honor i dag å nyo hand

och hjerta derpå, att I willen vara Honor trogne till döden.

Så Farväl! Du Hervans heliga Tempel, der jag så många gånger arbetat mig trött, då jag welat winna själar för Guds rike. Dina helgade murar hafwa ofta gifwit genljud af de förmaningar jag meddelat, af den tröst jag förkunnat, af de Nådens ord jag talat. Ja, hwarenda sten i dina helgade murar, du Guds Tempel! skola, på Jesu Domsdag vittna med mig, att jag förkunnat själar allt Guds råd till deras salighet, och iugenting med wett och wilja försummat, som kunnat bidraga till Jesu rikets tillwäxt och deras räddning. Nu talar icke jag mera i dig, du Guds Tempel; men måtte, så länge dina murar stå, i dig Guds ord alltid rent och oförfalskad läras. Mätte i dig alldrig saknas rättfärdige Herdar — alldrig fattas andäktige Åhörare.

Min Herre och min Gud! jag slutar nu minn Embets-utöfning ibland detta folk, och tackar Dig af hela mitt hjerta för alla de wälgerningar, Du bewisat mig Din arme tjernare, under all den tid jag varit på denna ort. När jag i stillhet betänker all Din Nåd emot mig, så will mitt hjerta förstummas af en helig förundran. Med en mycket swag och wacklande hälsa har jag wärdat Embetspligternas ibland detta Ditt folk, och ofta med bafwande hjerta och swag kroppshyddan upstegit på detta heliga rum. Men Du har alltid styrkt mig, Herre Jesu! Har jag, under loppet af desse åren uträttat något till Din ära och själars uppbyggelse: så blifwe Du innerligen löfswad derföre. Men, dyra ste Frälsare! jag är Din store skuldenär; ty jag har icke kunnat göra, hvad jag boedt. Jag har försummat många Embetspligter, som jag hade skolat fullgöra. Ty, ehuru det

wäl icke stedt med uppsät, så har det dock stedt; en Engel skulle knappast kunna uppfylla allt, hwad Embetet kräfwer: hwad skulle då jag kunna, som är en swag och usel syndare? Derföre min Hwerherde! förlåt mig alla — alla de fel, som jag i mitt Embete begått, under denna tiden. Ja, skulle några själar i dese församlingar gått förlorade — det fruktanswärdt många gjordt — ack, så tillräkna mig det icke; och kräf icke deras blod utur mina händer, för Ditt eget dyra blods skull. Jag anbefaller Dig nu alle dese själar: skjöt dem allt framgent, såsom de betarf; wat; och war med mig, käre Herre! dit jag går. Ja, blif med mig i lifwet — i döden! Annu en gång till slut, Farer wäl, äls-

skade Åhörare! och hafwen alltid Er bortgående Lärare i kär åtanka; så wist, som jag aldrig skall förgåta — alltid skall wälsigna Eder. Skulle, ibland Eder, någon wara min owän, så önskar jag honom allt godt; Gud omwände honom. Har jag, emot min wilja, någon förolämpat: så förlåte han mig det. Och nu Bröder och Systrar! befaller jag Eder Gudi och Hans nåds ord, hwilken mäktig är att uppbygga Eder och gifwa Er arswelott ibland dem, som helgade warda genom tron på Jesum. Wår Herres Jesu Christi nåd, Guds kärlek och den helige Andas delaktighet, ware med Eder alla! Amen.

www.books2ebooks.eu